

Erenne
Belt nya och lustiga
Sjömans,

Sjö för,

Den Första:

Vi som på hafvet vida, i
storm ic.

Den Andra:

Du redelige Sjöman som vågar
ditt blod ic.

Den Tredje:

Men ingen kan tänka och ingen
kan tro, ic

Alla tre sjungas under sina egna Melodier.

Uppsä, tryckt hos E. P. Sundqvist 1862.

I.

Wi som på Hafwet wida, I storm och
omår wandra kring, Wi sår ej längre
blida, Se flickor i en ring! Hur de oss frans
sar binda, Och sätta oss uppå, När wi vårt
ankar winda Och tåg om spelet lida; Wi
straxt till sjös då gå.

2. Då wi med mod och nöje Vårt ankar
lyckligt windat opp; Så hisa wi med löje Vårs
segel upp i topp. När segel-flaggan swajar;
Då säga wi adio, Se wimplar hur de wajar!
Wi rår i språkant kajar. Lef wäl hwar Swens-
sker Mö.

3. Wi låte Gåden falla, En man wid spring
get färdig står. Ja klara äro wi alla, När
wi Comando får. Vårt skepp i låga blänker
Af snälla Sjöfeskott, Jag på min Flicka
tänker, All sorg i hafwet sänker, Och lyckligt
seglar bort.

4. Med täcka flinder wäta, Min flicka uppå
stranden står, Utdjöp farväl min sata, Jag af-
sked från dig tar, Jag dig i mörkret gömmer,
Til dess jag dig får se, Hwar natt jag om dig
drömmar, Och aldrig i jag förglömmar, Före
än jag med dig dö.

5. Då

5. Då himlen blifwer mulen, Och Solen
under månen går, Ja natten kall och kulen,
Då kostar det wist på, När rågn och snö sig
blanda, Och hassens böjor rörs, Då måste
jag som andra, På stolta beljan wandra, När
bljert och dunder hörs.

6. Ack! se hur sjöman snälla, Han uti mårten
swingar sig, Han altar ej hwad galler, Han
är så gladellig, Han stundom win får dricka,
Ja stundom åfwen wän; Ja lycklig är den
flicka, Som sjömans skål får dricka, Och säga
skål min man.

7. Nu waren då wälkomne I sjöman ifrån
utländsk ort, Ja alla äro wi glade, at resan
gådt så fort; Wälkommen til din flicka, Hon
långtar efter dig, Så wil jag din skål dricka
Och önska dig god lycka. Ja hurra hwar för sig.

8. Blås upp i Musikanter, För sjömans-
gökar friskt lått gå; Ty alla ha de hjertan Lif-
som af Järn och stål. Ja alla äro de klara,
At wäga Lif och blod. För Fosterlandets ära,
Och våra flickor kära, Samt det med hurtigt
mod.

9. Wi ärons fransar knyta, at sätta på de
Swänksa Möd, Wi sådant hjerta hysa, Så
länge tills wi dö. Ack täcka kära själar, Gidm
aldrig bort er wän, Som för sin flicka trålar,
Mot werldens falskhet stråwar. Gif hjertat
ort igen.

Den

Den Andra:

I.

Du redellae Sjöman som vågar ditt blod,
 för Kong och för Fädernesland, Du vänta
 ta vi med glädje din ankomst så god, Från brus-
 sande våg till vår strand, Vår kärlek är ren
 Som Solens sken, Min blomstrande ungdom
 förutan all mehn, Jag öfvar och är icke sen.

2. Min ullaaste lefnad beblandad med pust,
 Här är intet annat än qval, Att lefva jag
 hafver för ingen mer lust, Men tårar förutan
 alt tal Skal blifva mitt bröd, Så länge på
 Sjö Min käreste han vandrar och lider stor nöd,
 Ja endast att skaffa mig bröd.

3. Men hvar finnes trohet bland menniskor
 mer, Bland tusende man knapt finner en, En
 dagelig spegel för daon jag ser, Huru trohet
 och kärlek är ren, Bli trampad uppå, Men
 huru skal gå? Tänkt aldrig i werlden dig lyck-
 ligen går! Du måste med skammen bestå.

4. Jag ledes wid lifvet, jag längtar att dö,
 Och önskar jag lågo i graf, Så länge min
 Käresta han vandrar på sjö, Och swärfvar på
 brusande haf. En Enka ei kan så sörja sin man,
 Som jag sörjer wännen och önskar att han lå-
 go baddader uti min famn.

5. Jag är nu uti mina blomstrande år Upp-
 ammad utaf sagrafte fjön; Så länge som hjer-
 tat och wännen förmår För dig wil jag bedja
 en bön; Ett stickorna små ostadiga gå, Och
 wänta

wänta uppå Den de aldrig kan få, Till slut
 få de ogilla gå.

6. Jag nödgas att låsa fast jag icke bör, Mitt
 eget upammade frus: Men öfva, ty wärre man
 det spörjer och hör, Huru de här kärleken bör,
 En ungdomen nu de önska så brud, Och öfwa
 sin kärlek mot sex eller sju, Som räknas för
 ingen ting nu.

7. Att ullaaste trålar förakta ej den, Som
 nögd med sin fattigdom är, De söka hos jor-
 diska trålar en vän, Som cydone gäfwor fram-
 bär, När HERRen tar sitt Hwad fallar du
 ditt, Då är jag förnögd med det som är
 mitt, Och lefwer för forgena qwitt.

8. Till slut wil jag bedja att Himmelen må
 Förbarma sig öfwer en wän, Som nödgas
 mot döden på bödan att gå. Bland dem haf-
 mer jag och en wän: Gud hielp dem då, Mot
 frestelsen stå, Att wi dem med glädje en gång
 kulle få, Och munneligen med dem tala må.

Den Tredje:

I.

Men ingen kan tänka och ingen kan se,
 hwad ondt som en Sjöman månd' lida
 Han har hwarfen dag eller natt någon ro, För
 owdader och storm han månd' lida, för Bantar
 och för Skär, för Turk och Hedninger, Och
 alla Sjöfarliga qwidor.

2. En resa ifrån Bergen wi of förhvara lått,
Wi tänkte of til Elfabon at gånga Med Cap-
ten Petter Befel wi of förhvara lått, Som
den wandrande Jacob mände föra, år 1700:de
och 33 dertill, Om wåren wi resan begynte.

3. I Hérans Namn wi med glädje an-
fæc lyttade, Och resan mände lyckeligen sätta,
Compasen och Rolet wi wäl uppakade, Och
ingen ting så mände wi förgäta, I Sju wæ-
fers tid, war winden of blid, tills wi fik Caps
Fönster i sigte.

4. Der sågo wi et Skepp, til Sjös emot
of kom, Sju mil utan före Cap: Fönster,
Som war en Turkisk Sjödrösware så grym,
Han mände of Inarliaen hinna, Den stund
han til of kom, Då sköt han på of grymt,
Lif som wi hade warit hans like.

5. Men wi som hade hwarcken wårja eller
skott, hwarmed wi of då förswara kunde, än-
då så sköt han på of alla skott på skott, at
Skeppet nästan wille gå til grunde, En kuta
han sköt, at wår Capitain blef död, Der til
och en Jungman wid rolet.

6. Det war icke nog med detta som skedd,
han wille hos wår Sörman wäl gästa, Ett
hål uti hans hufwud så wide och så bredt,
men sköte honom dock uti lifwe, Straxt måste
wi på stund, tillsammans Sexton man, Om
Bord på det Turkiska Skeppet.

7. Sen förde de of alla til Skeppet igen,
Med slutade fötter och armar, wi bådo til
Gud

Gud wäl hwar of en man, At han sig wille
nådelig förhåma, öfwer hwar betrycktan ssål,
O Gud tu ser nu wäl, Hur Hedningar of
mänd' handtera.

8. Wårt Skepp blef besatt med Turkar
län de of i band och bojer mände leda, Sen
Seglade de sedan til Africa hem, En fogelig
wind Gud of unne, Augusti Sexton dar, At
efter Guds behag, Wi lyckelig til lands mände
komma.

9. Så förde de of til Rådhuset hån, Och
sporde om wi wille förswåra, wår Christeliga
Religion och emottaga den Så skulle wi så blifs-
wa stora Herrar, Wi alla swarte nej, wi
det göra ei, Så länge wi är uti lifwet.

10. Då blef det långt wårre än som det
war förr, wi blewo långt hårdare plågadt,
Med hunger arbete frestelse och nöd, At som
desse Herrar behagadt, At sälja of igen, Til
andra Turkar hån, til ewiga slafwar och Trålar.

11. Där fingo wi gånga som hästar för
Plog, Och lida både ångest och qwida, Skönt
nakna wi woro med piskor de of slog, af beto-
tan helt wanmäktad wi gingo, Från morgonen
blid, tills aftenens tid, at tråla i slafwiskt arbete.

12. Men Gud som sina wäl alla hjälpa kan,
Wi rymde den bästa tid af wåda, wi rymde
af wårt fångsel tillsammans Sexton man hwar
wi behåldna kommo undan skada, et farligt wäl-
de war, om de of sunnit har, Det wist wåra
lif hade kostat.

13. Om

13. Om dagen wi oss gånne i åker, stod i
ång, Om natten wi war wåg mände fara,
De oss eftersökte i skogar ång och mark, I
hunger, ångst törst nöd wi woro, i sin weckvis
tid, wi wanka hit och dit, tills wi kom af de
Turkiska Gränzor.

14. Deringo wi tala med en Holländsk Cap-
tain, At komma på hans Skipp til at fara,
Han låg då segelsfärdig at segla hem igen, Han
oss mände grannelig förwara, at wi til Holland
kom, behållna hwar en man, en fogelig wind
Gud oss lände.

15. Från Holland til Bergen wi oss för-
hålla lät, dit wi behållna kommo utan fara,
Ser är är det sedan wi här på landet stod,
Och sedan wi såg Bergens Nordiska Grän-
sor, Guds namn i allo land at qwinna
och af man, Ele lof och pris
förutan all ånda.

Exemplaret kostar 1. R.